

MUZEUM

Przez wrota przechodzę do świata wyobraźni
Gdzie spoglądają na mnie nieruchome twarze
Widok jednych uczucie powoduje przyjaźni
Wygląd innych wytwarza piekielną odrazę

Z tłumy na ścianie wychodzi koronny Stańczyk
Ciagnąc za rękę prowadzi mnie na pole bitwy
Nadejście me rogiem obwieszcza Jagiellończyk
Błazen powraca do swej spokojnej modlitwy

Tymczasem chwila się przede mną zatrzymuje
Litewski książę koniec krzyżaków ogłasza
Na wiele godzin widok ten mnie absorbuje
Wtem głos zza pleców ostro uwagę rozprasza

„Czas już wychodzić, jesteśmy bardzo spóźnieni”
Jak obok mnie posągi stoję nieruchomo
„Czy wiesz, że wszyscy są na ciebie oburzeni?”
Obróciłem się i wyszedłem współświadomo.